

Arrest

nr. 258 683 van 26 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. CAUWELIER
Vilvoordelaan 10
1930 ZAVENTEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 23 juli 2021 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot teruggrijping van 19 juli 2021.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Dirk CAUWELIER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Tine BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 januari 2019 heeft verzoeker het Schengengrondgebied verlaten.

Op 19 juli 2021 kwam verzoeker aan in België via een vlucht uit Beijing. Verzoeker legde zijn C-kaart voor geldig tot 13 december 2023.

Op 19 juli 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot terugdrijving en op dezelfde dag nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Op 19/07/2021 om 12:30 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel-Nationaal, werd door ondergetekende, [N.S.] Hoofdinspecteur Luchtvaartpolitie,

*de heer / mevrouw :
naam J. voornaam Y.
geboren op (...) te Z. geslacht (m/v) Mannelijk
die de volgende nationaliteit heeft China wonende te [...]*

houder van het document Nationaal Paspoort van China nummer (...) afgegeven te Z. op : 09.03.2018

afkomstig uit Beijing met HU491, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

*(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)
Reden van de beslissing:*

Betrokkene poogde op 19.07.2021 het Schengengrondgebied te betreden. Tijdens de grenscontrole werd vastgesteld dat zijn recht tot terugkeer niet binnen de wettelijke termijn heeft uitgeoefend.

Volgens artikel 19 en 42 quinquies van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 en artikel 35, 39, §3, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voldoet betrokkene echter niet meer aan de gestelde voorwaarden om zijn recht op terugkeer en verblijfsrecht te laten gelden.

Om deze reden werd het verblijfsdocument van betrokkene met nummer (...) dan ook ingetrokken.

Betrokkene kreeg volgende motivering betekend:

Betrokkene keert terug naar België op basis van C-kaart met nummer (...), geldig van 13.12.2018 tot 13.12.2023.

Uit de uitreisstempel dd. 13.01.2019 in het nationaal paspoort van betrokkene blijkt dat hij het Belgisch grondgebied verlaten heeft sinds méér dan 1 jaar.

Artikel 19, §1, lid 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geeft de vreemdeling die houder is van een Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en die het land verlaat, gedurende één jaar het recht op terugkeer in het Koninkrijk.

Overeenkomstig artikel 19, §1, lid 2 van de wet van 15/12/1980 verliest de vreemdeling die op grond van artikel 15bis de status van langdurig ingezetene bezit, zijn recht op terugkeer wanneer hij gedurende 12 opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar verlaten heeft.

Overeenkomstig artikel 42 quinquies, §7 van de wet van 15/12/1980 verliest de EUBurger of het familielid van een EU-burger, die een duurzaam recht op verblijf verkregen heeft, zijn recht op terugkeer in het Rijk door een afwezigheid van meer dan twee opeenvolgende jaren.

Artikel 35 van het KB van 08.10.1981 stelt dat het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, al dan niet met de vermelding tijdelijk verblijf, de identiteitskaart voor vreemdelingen, de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zijn geldigheid verliest zodra de houder ervan langer dan twaalf opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorzien in artikel 39 van het KB van 08.10.1981.

Overeenkomstig artikel 35 van het KB van 08.10.1981 verliest het document ter staving van duurzaam verblijf, de duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zijn geldigheid zodra de houder ervan langer dan vierentwintig opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft.

Artikel 35 van het KB van 08.10.1981 bepaalt verder dat de EG-verblijfsvergunning van langdurig ingezetene haar geldigheid verliest zodra de houder ervan langer dan twaalf achtereenvolgende maanden buiten het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie of langer dan zes jaar buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorgeschreven door het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 39, §3, 1° van het KB van 08/10/1981 stelt dat de vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning het recht op terugkeer kan uitoefenen na een afwezigheid van méér dan 1 jaar op voorwaarde dat hij "vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren." Overeenkomstig §6 van dit zelfde artikel wordt hij op dat ogenblik door de gemeentebestuur in het bezit gesteld van een bijlage 18.

Gezien u hieraan niet voldaan heeft en uw verblijfskaart bijgevolg niet meer geldig is, wordt de hierboven vermelde verblijfskaart ingetrokken.

Overeenkomstig artikel 91 van de Algemene onderrichtingen betreffende het houden van de bevolkingsregister van kracht op 1 juli 2010 dient de vreemde onderdaan afgevoerd te worden door verlies van het recht op of de machtiging tot verblijf aangezien hij zijn recht tot terugkeer niet binnen de wettelijke termijnen heeft uitgeoefend.

Zodoende beschikt betrokkene niet langer over een geldige verblijfstitel alsook niet over een geldig visum voor binnenkomst.

Betrokkene heeft het recht op privé- en familieleden, maar hieruit kan geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten.

Een tijdelijke scheiding van de vreemdeling en zijn familie, met het oog op het vervullen van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezinsleven van de vreemdeling niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art 8. EVRM (zie ook arrest Europees hof van de rechten van de mensen, 19 februari 1996 inzake Gül/ Zwitserland, rrv nr2682,16 oktober 2007).

(...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvings-

maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering vermoed. De dringendheid wordt evenmin door verweerder betwist.

Aan de eerste voorwaarde is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *"De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."*

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoeker voert de schending aan van artikel 19 en 42quinquies van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 35 en 39, §3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de materiële motiveringsplicht, van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"Eerste onderdeel: schending van de artikelen 19 en 42quinquies Vreemdelingenwet, artikel 35 en 39 Vreemdelingenbesluit

Tegenpartij steunt de bestreden beslissing op artikel 19 en 42quinquies van de Vreemdelingenwet, alsook artikel 35 en 39, §3, 1° Vreemdelingenbesluit.

De vermelding van artikel 42quinquies Vreemdelingen slaat kant noch wal.

Artikel 19 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer een vreemdelingen langer dan 12 achtereenvolgende maanden afwezig is van het grondgebied, hij de plaatselijke overheid daarvan in kennis moet stellen.

Hetzelfde artikel bepaalt dat de periode van afwezigheid 24 maanden bedraagt voor vreemdelingen met een langdurig verblijfsrecht.

Verzoeker komt in aanmerking als langdurig ingezetene. Hij wist niet dat hij het kon aanvragen.

Verzoeker moet het recht hebben om binnen 24 maanden terug te keren.

Indien Uw Raad van oordeel mocht zijn dat verzoeker, ondanks de duur van zijn verblijf in België, niet in aanmerking komt voor zijn recht om binnen twaalf maanden terug te keren, moet niettemin rekening worden gehouden met de zeer bijzondere situatie die verband houdt met de pandemie.

Artikel 39 §3 van het Koninklijk Besluit van 8.10.1981 bepaalt dat een vreemdeling die langer dan een jaar afwezig is geweest, zijn recht op terugkeer kan uitoefenen op drie voorwaarden:

- vóór zijn vertrek te hebben bewezen dat hij het centrum van zijn belangen in België behield en het gemeentebestuur in kennis te hebben gesteld van zijn voornemen het land te verlaten en terug te keren;*
- op het ogenblik van de terugkeer in het bezit zijn van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning;*
- om binnen 15 dagen verslag uit te brengen aan het gemeentebestuur.*

Het is juist dat verzoeker zijn gemeentebestuur niet op de hoogte heeft gebracht vóór zijn vertrek. De reden hiervoor was dat hij niet van plan was om maandenlang weg te blijven.

Na zijn vertrek brak de COVID19-pandemie uit en werden de grenzen gesloten, waardoor hij niet kon terugkeren.

De situatie in verband met de pandemie en de sluiting van de grenzen is een situatie van overmacht, waarvan de duur en de ernst door niemand konden worden voorzien.

Uw Raad heeft in een recent arrest nr. 256.559 van 16 juni 2021 beslist dat de laattijdige invoering van een procedure objectief verschoonbaar was wegens de pandemische situatie.

"In casu is de Raad van oordeel dat verzoekster wel degelijk gepoogd heeft bijzondere omstandigheden aan te brengen waarom de te late indiening objectief verschoonbaar is."

Artikel 19 van de wet en artikel 39 van het koninklijk besluit kunnen niet worden gelezen als absoluut en niet onderworpen aan uitzonderingen. Het is duidelijk dat verzoeker de gemeente niet vóór zijn vertrek had kunnen inlichten. Op het moment van vertrek had niemand gehoord van het coronavirus.

Bovendien heeft hij het centrum van zijn belangen in België gehouden. Hij had nog steeds zijn gezinswoning en restaurant in België. Zijn kinderen en kleinkinderen verblijven allen in België en hebben de Belgische nationaliteit.

De bestreden beschikking schendt artikel 19 van de wet van 15 december 1980 en artikel 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 door in het geheel niet in te gaan op de bijzondere situatie van Covid en op het verschoonbare karakter van het ontbreken van aangifte bij de gemeente.

De bestreden beslissing vormt tevens een daad van belemmering dat verzoeker belet zich te melden bij het gemeentebestuur overeenkomstig artikel 39, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Tweede onderdeel: schending van de motiveringsplicht en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Het bestreden besluit zwijgt over de huidige pandemie en over de sluiting van de grenzen. Het vermeldt enkel de afwezigheid van verzoeker.

Overwegende dat huidige situatie in verband met de Covid 19-pandemie zeer bijzonder en zonder precedent is.

De formele motiveringsplicht vereist dat de beslissing zowel juridische als feitelijke overwegingen bevat. De bestreden beslissing bevat echter geen (minstens geen afdoende) feitelijke motivering.

Er wordt niets gezegd over de bijzondere situatie in verband met de pandemie en het stopzetten van internationale vluchten en het sluiten van de grenzen. Alles wordt gedaan alsof deze situatie niet bestaat.

Bovendien gaat de bestreden beslissing eraan voorbij dat het verblijf van verzoeker niet was ingetrokken. Ten tijde van de vaststelling van de beschikking verbleef verzoekster wettig in België. Pas nadien werd zijn nog (steeds) geldige C-kaart ingetrokken.

Daarmee schendt het besluit de verplichting tot motivering van bestuurshandelingen.

Bovendien hebben alle administraties in België zich aan de pandemie aangepast en speciale maatregelen genomen. De toepassing van de regeling zonder rekening te houden met de objectieve moeilijkheden waarmee de burgers ten gevolge van de pandemie zijn geconfronteerd, is in strijd met de algemene rechtsbeginselen en in het bijzonder met het algemene beginsel van behoorlijk bestuur, het evenredigheidsbeginsel, het beginsel van behoorlijk bestuur, de beginselen van billijkheid, en gewetensvol bestuur.

Derde onderdeel: schending 8 EVRM

De Raad van State oordeelt dat:

“artikel 8 EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een ‘correcte’ toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds”.

Wanneer de schending van artikel 8 EVRM wordt ingeroepen diende volgende redenering te worden gevolgd zoals blijkt uit de arresten van de algemene vergadering van Uw Raad van 17 februari 2011:

In de eerste plaats wordt onderzocht of er een privé- en gezinsleven bestaat. Dit begrip wordt door artikel 8 EVRM niet gedefinieerd, het gaat om een autonoom begrip dat los van het interne recht dient te worden geïnterpreteerd. Dit is een feitenkwestie.

In casu kan niet worden betwist dat verzoeker reeds sinds de jaren 1980 in België verblijft. Dit blijkt uit het register (stuk 5).

Verzoeker en zijn echtgenote hebben een gezinswoning aangekocht in Z. in 1994, dewelke hij jarenlang samen met zijn kinderen en kleinkinderen heeft betrokken en waar verzoeker en zijn echtgenote nog steeds wonen.

De kinderen en kleinkinderen van verzoeker hebben allen de Belgische nationaliteit.

Op het gelijkvloers van de gezinswoning baat verzoeker een restaurant uit. Hij woont en werkt dus al tientallen jaren in België.

2) Vervolgens dient onderzocht te worden of de bestreden beslissing een inmenging is in het privé- en gezinsleven. In dit verband wordt een onderscheid gemaakt tussen de vreemdeling die voor de eerste keer verblijf in België vraagt en de vreemdeling die al een lang verblijf heeft en gedwongen verwijderd wordt.

In casu heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker de toegang tot het Belgisch grondgebied wordt geweigerd hoewel het centrum van zijn belangen zich in België bevinden.

Verzoeker woont reeds 40 jaar in België samen met zijn echtgenote, zijn kinderen en kleinkinderen (dewelke tot enkele jaren terug ook met hem samenwoonden).

De kinderen en kleinkinderen van verzoeker hebben allen de Belgische nationaliteit.

Verzoeker is eigenaar van een woning in Z. en baat op het gelijkvloers een restaurant uit. Hij woont en werkt bijgevolg al tientallen jaren in België. Hij droeg en draagt al die jaren actief bij aan onze maatschappij (bijv. werkgelegenheid, belastingen, sociale bijdragen etc.)

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat tegenpartij rekening heeft gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoeker.

Tegenpartij stelt in de bestreden beslissing dat: “Betrokkene heet het recht op privé- en familielevens, maar hieruit kan geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten.”

Hierbij valt het gebruik van het woord “gezinsvorming” op.

Er is name helemaal geen sprake van gezinsvorming nu verzoeker reeds 40 jaar op ons grondgebied verblijft, samen met zijn echtgenote, hun kinderen en kleinkinderen heeft samengewoond en zijn kinderen en kleinkinderen allen de Belgische nationaliteit hebben.

Het gezinsleven van verzoeker vindt reeds tientallen jaren plaats in België. Er is geen sprake van gezinsvorming.

Uit de lectuur van de bestreden beslissing blijkt hierdoor manifest dat tegenpartij geen – minstens niet op afdoende wijze en incorrect –analyse heeft uitgevoerd zoals voorgeschreven door artikel 8 EVRM. Een eenvoudige lectuur van het administratief dossier en/of consultatie van het rijksregister zou tegenpartij hebben ingelicht over het jarenlange legale verblijf van verzoeker en het verblijf van zijn echtgenote, Belgische kinderen en Belgische kleinkinderen alhier.

Artikel 8 EVRM beschermt bovendien niet alleen het gezins- of familielevens, maar ook het privé-leven van verzoeker.

Het is overduidelijk dat verzoekers' centrum van belangen zich in België bevindt. Hij reisde immers enkel naar China af om voor zijn bejaarde en zieke moeder te zorgen, waarna de wereld getroffen werd door de COVID19-pandemie en verzoeker daarnaast ook maandenlang gehospitaliseerd werd na een auto-ongeval.

Verzoeker heeft in België een gezinswoning en een restaurant waar hij de eigenaar van is. Hij heeft jarenlang op dit adres samengewoond met zijn echtgenote, kinderen en kleinkinderen. Hij heeft jarenlang in België werkgelegenheid gecreëerd, bijgedragen aan onze maatschappij, sociale bijdragen en belastingen betaald.

Het centrum van de belangen van verzoeker bevindt zich in België.

Verzoeker verblijft reeds 40 jaar op ons grondgebied verblijft.

De bestreden beslissing, zijnde een maatregel die een inmenging betekent in het privé- en gezinsleven van verzoeker, dient proportioneel te zijn aan een legitiem doel dat tegenpartij nastreeft.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing niet dat tegenpartij tot een degelijke balansoefening, rekening houdend met alle elementen, is overgegaan.

Dit maakt een schending uit van artikel 8 EVRM. “

In het eerste onderdeel wijst verzoeker onder meer op het bepaalde in artikel 39, §3 van het Vreemdelingenbesluit, waarin staat vermeld dat een vreemdeling die langer dan een jaar afwezig is geweest, zijn recht op terugkeer kan uitoefenen op drie voorwaarden:

- vóór zijn vertrek te hebben bewezen dat hij het centrum van zijn belangen in België behield en het gemeentebestuur in kennis te hebben gesteld van zijn voornemen het land te verlaten en terug te keren;*
- op het ogenblik van de terugkeer in het bezit zijn van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning;*
- om binnen 15 dagen verslag uit te brengen aan het gemeentebestuur.*

Verzoeker erkent dat hij het gemeentebestuur niet op de hoogte heeft gebracht voor zijn vertrek, maar wijst erop dat na zijn vertrek de COVID-19 pandemie uitbrak, de grenzen werden gesloten en hij niet

kon terugkeren. Hij meent dat er sprake is van overmacht waarvan de duur en ernst door niemand kon worden voorzien. Verzoeker haalt ook enkele persoonlijke elementen aan in dat kader. Zo stipt hij aan dat hij in 2019 naar China is gereisd om zijn 93-jarige zieke moeder te bezoeken en te verzorgen. Hoewel in ons land een lockdown van start ging in maart 2020, werden er in China reeds eerder geruime tijd lockdownmaatregelen getroffen en werden vluchten naar Europa afgelast. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een attest van het reisagentschap, opgemaakt op 21 juli 2021, aangaande de moeilijkheid die verzoeker ondervond om te reizen door de covid-pandemie. Verder stipt hij ook aan dat hij in China het slachtoffer werd van een auto-ongeval waardoor hij van december 2020 tot maart 2021 gehospitaliseerd werd en daarna nog verder moest herstellen zodat hij ook daardoor in de onmogelijkheid was om te reizen (stuk 7). Ook dienaangaande voegt verzoeker een attest bij bij het verzoekschrift (stuk 8). Hij stipt verder aan dat het centrum van zijn belangen in België ligt aangezien hij een gezinswoning en een restaurant heeft in België en omdat zijn kinderen en kleinkinderen allen in België zijn en de Belgische nationaliteit hebben. Verder wijst hij erop dat de bestreden beslissing hem ook belemmert om zich te melden bij het gemeentebestuur binnen de 15 dagen na zijn terugkeer om aan die verplichting van artikel 39 §3 van het Vreemdelingenbesluit te voldoen.

In het derde onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij stipt daarbij aan dat die verdragsbepaling primeert op de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst erop dat hij een beschermingswaardig gezinsleven en privéleven heeft in België. Verzoeker voegt een uittreksel toe uit het rijksregister en stelt dat hieruit blijkt dat hij reeds sinds de jaren '80 in België verblijft. Hij heeft samen met zijn echtgenote een woning aangekocht in Z. in 1994 waarin hij jarenlang met zijn kinderen en kleinkinderen heeft gewoond en waar hij en zijn echtgenote nog steeds wonen. Hij haalt opnieuw aan dat zijn (klein)kinderen de Belgische nationaliteit hebben. Verzoeker haalt vervolgens aan dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat hij weliswaar recht heeft op een privé- en familieleven, maar dat daaruit geen verplichting voor de Staat kan afgeleid worden om gezinsvorming op het grondgebied toe te laten. Verzoeker meent evenwel dat er geen sprake kan zijn van "gezinsvorming" nu hij al 40 jaar op ons grondgebied verblijft samen met zijn vrouw, kinderen en kleinkinderen en de (klein)kinderen de Belgische nationaliteit zouden hebben. Aangezien zijn gezinsleven reeds tientallen jaar plaats vindt in België, kan er geen sprake van gezinsvorming zijn.

Verzoeker gaat ook in op zijn privéleven in België. Hij wijst erop dat hij op het gelijkvloers van zijn woning een restaurant uitbaat en dus al tientallen jaren werkt in België en ook actief heeft bijgedragen aan de maatschappij door belastingen en sociale bijdragen te betalen. Hij stipt eveneens aan dat hij reeds sinds de jaren '80 in België verblijft. Hij stelt dan ook dat het overduidelijk is dat het centrum van zijn belangen zich in België bevindt. Verzoeker stipt aan dat de bestreden beslissing een maatregel is die een inmenging betekent in zijn privé- en gezinsleven en dat dit proportioneel moet zijn en een legitiem doel moet nastreven. Volgens verzoeker is een dergelijke balansoefening, rekening houdend met alle elementen, niet gebeurd waardoor artikel 8 van het EVRM is geschonden.

Verzoeker concludeert dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde niet op afdoende wijze een analyse heeft uitgevoerd zoals voorgeschreven door artikel 8 van het EVRM. Indien de gemachtigde het administratief dossier had doorgenomen of het rijksregister had geconsulteerd, dan was de gemachtigde volgens verzoeker op de hoogte geweest van zijn jarenlange verblijf op het grondgebied en van zijn vrouw en Belgische (klein)kinderen.

Beoordeling

Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad stipt aan dat een terugnijving steunt op artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; [...]"

Zelfs indien kon vastgesteld worden dat verzoeker prima facie gezien het bepaalde in artikel 19 van de Vreemdelingenwet zijn recht op terugkeer in principe had verloren, nu niet betwist wordt dat hij langer dan een jaar het Rijk heeft verlaten zonder de gemeente voorafgaandelijk op de hoogte te brengen, waardoor overeenkomstig artikel 35 iuncto 39 van het Vreemdelingenbesluit de geldigheid van zijn identiteitskaart voor vreemdelingen in principe verloren gaat, en bijgevolg verzoeker niet langer in het bezit is van de bij artikel 2 vereiste documenten, dan nog blijkt uit de aanhef *“behoudens de in een internationaal verdrag [...] bepaalde afwijkingen kan de toegang worden geweigerd”* dat moet rekening gehouden worden met de hogere rechtsnormen zoals het bepaalde in artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt in het licht van het gezinsleven heeft in hoofdzaak betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en andere verwanten valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59, EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland).

Uit het voorgaande blijkt dus dat volgens het EHRM tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel een beschermingswaardig gezinsleven kan aangenomen worden als bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond. Verzoeker lijkt op het eerste zicht evenwel geen band van afhankelijkheid met zijn in België verblijvende meerderjarige kinderen aan te tonen, en dus met hen geen gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te kunnen maken.

Echter het EHRM heeft geoordeeld dat in zoverre de familie- of gezinsbanden van de betrokkene niet kunnen gelijkgesteld worden met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, zij voor een vreemdeling, die lange tijd gevestigd was in het Rijk, mogelijk wél onderdeel uitmaken van het privéleven (zie EHRM 2 juni 2005, nr. 77785/01, Znamenskaya v. Rusland, § 27). Uit de voorgelegde stukken van het rijksregister kan inderdaad afgeleid worden dat verzoeker in België vier meerderjarige kinderen heeft en uit de “gebeurtenis(sen) in de gezinssamenstelling” is inderdaad sprake van zes kleinkinderen, met data die overeenstemmen met de door verzoeker opgegeven geboortedata

van die kleinkinderen. Het legaal verblijf van die meerderjarige kinderen en kleinkinderen wordt niet betwist. De banden tussen verzoeker en zijn meerderjarige kinderen en de kleinkinderen maken dan ook prima facie wel een belangrijk deel uit van verzoekers privéleven in België.

Daarnaast benadrukt het Hof dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59).

In casu blijkt uit het uittreksel uit het rijksregister dat verzoeker op 10 september 1986 het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (BIVR) verkreeg. Dat BIVR blijkt ook herhaaldelijk verlengd geweest te zijn en in de bestreden beslissing zelf wordt gewag gemaakt van een C-kaart met geldigheid van 13 december 2018 tot 13 december 2023. Verzoeker heeft dan ook prima facie de zeer lange duur van ongeveer 35 jaar van legaal verblijf in het Rijk aannemelijk gemaakt. Verder blijkt ook uit de eigendomsakte van de woning te Sint-Lambrechts-Woluwe, die verzoeker heeft gevoegd, dat hij inderdaad met zijn vrouw ook een woning kocht in België op 11 juli 1994, beiden als restauranthouders. Er kan aldus prima facie aangenomen worden dat verzoeker, zoals hij voorhoudt, met zijn vrouw ook een langdurig professioneel leven in België heeft uitgebouwd.

Het geheel van deze elementen, zijnde zijn meerderjarige kinderen en kleinkinderen, de aangeschafte woning, de professionele activiteiten als restauranthouders en zijn bijna 35 jaar lang legaal verblijf in het Rijk, waarvan verzoeker ook telkenmale het begin van bewijs heeft voorgelegd, lijken aldus aannemelijk te maken dat verzoeker in België prima facie een zeer sterk beschermingswaardig privéleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf, aangezien blijkt uit de door verzoeker gevoegde stukken dat hij reeds sedert 1986 een inschrijving in het BIVR geniet in België. Het administratief dossier bevat geen gegevenshistoriek die verzoeker aanbelangt en is ook vrij summier opgesteld wat de gegevens betreft die dateren van voor 2021. Uit de bestreden beslissing blijkt wel dat verzoeker een C-kaart had minstens sedert 2018, (die in principe nog geldig was tot 13 december 2023).

Het EHRM aanvaardt in geval van een weigering van voortgezet verblijf dat er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken dus over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging.

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Derhalve moet een redelijke afweging worden gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62). De Raad gaat daarbij na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging of proportionaliteitsonderzoek heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “fair balance” tussen enerzijds het belang van een

vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

In de bestreden beslissing leest de Raad als volgt aangaande artikel 8 van het EVRM:

“Betrokkene heet (sic) het recht op privé- en familieleven, maar hieruit kan geen algemene verplichting voor een Staat kan (sic) worden afgeleid om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten.

Een tijdelijke scheiding van de vreemdeling en zijn familie, met het oog op het vervullen van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de vreemdeling niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art 8. EVRM (zie ook arrest Europees hof van de rechten van de mensen, 19 februari 1996 inzake Gül/ Zwitserland, rrv nr2682,16 oktober 2007).”

Ook al zou deze motivering in bepaalde gevallen kunnen volstaan, moet de Raad verzoeker op het eerste zicht volgen dat dit in casu bezwaarlijk als een afdoende belangenafweging of als een afdoende proportionaliteitsonderzoek kan worden beschouwd waarbij rekening werd gehouden met alle relevante elementen. Er blijkt hieruit inderdaad niet dat de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken. Er blijkt immers geen enkel concreet element, eigen aan verzoekers situatie, betrokken in die beoordeling. Verzoeker stipt prima facie terecht aan dat in casu bezwaarlijk sprake is van een “gezinsvorming” die staat te gebeuren. Uit de stukken die verzoeker voegt, blijkt dat hij reeds sedert decennia een gezinsleven of familieleven in legaal verblijf had in België, ook al moeten thans die familiebanden eerder als sterke sociale banden worden beschouwd (zie supra). Zoals verzoeker aanvoert, had de gemachtigde hiervan op de hoogte kunnen zijn door nazicht van het rijksregister. In het grensverlag wordt melding gemaakt van een familielid dat per telefoon heeft vertaald, waaruit blijkt dat de gemachtigde op de hoogte was van dit familielid. Verder blijkt ook, uit het summier administratief dossier, althans wat de stukken van voor 2021 betreft, dat de Belgische nationaliteit van zoon J.R. is aangetoond met een kopie van diens Belgische identiteitskaart. Er blijkt uit het grensverlag ten overvloede ook niet dat verzoeker enigszins werd gehoord over redenen die zich tegen de terugdrijving zouden kunnen verzetten.

Verder stelt de gemachtigde nog op stereotiepe wijze dat een tijdelijke scheiding van de vreemdeling en zijn familie, teneinde aan de wettelijke bepalingen te voldoen, het gezinsleven niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Ook al kan deze stelling in bepaalde gevallen aangenomen worden, blijkt in casu hieruit ook niet dat op zorgvuldige wijze is rekening gehouden met de elementen die de zaak kenmerken en waarvan de gemachtigde op de hoogte was of had kunnen zijn. Zo blijkt ook niet dat op enigerlei wijze met het langdurig legaal privéleven of professioneel leven van verzoeker is rekening gehouden, waarvan hij een begin van bewijs heeft voorgelegd.

Ook al is het mogelijk dat van bepaalde elementen de gemachtigde niet op de hoogte was op het ogenblik van het nemen van de beslissing, dan nog is de Raad in het licht van artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet ertoe gehouden een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek te doen van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, dat een zorgvuldig onderzoek veronderstelt, is prima facie aangetoond.

In de nota met opmerkingen gaat verweerder uitgebreid in op het bepaalde in artikel 8 van het EVRM en gaat zij over tot een uitgebreid én concreet proportionaliteitsonderzoek. De Raad moet evenwel vaststellen dat deze concrete belangenafweging of dit concreet proportionaliteitsonderzoek, zijnde toegepast op de situatie van verzoeker, evenwel niet terug te vinden is in de motieven van de bestreden beslissing, waardoor deze concrete invulling een a posteriori motivering betreft, die prima facie niet kan herstellen dat de gemachtigde zelf niet de zorgvuldigheid heeft gehad daartoe over te gaan.

Verweerder meent dat verzoeker niet mag vallen over de term “gezinsvorming”, die de gemachtigde heeft gebruikt in de beoordeling aangaande artikel 8 van het EVRM. Zij stelt dat uit de motieven van de beslissing blijkt dat de gemachtigde het recht op privé- en familielevens in hoofd van verzoeker erkent, met dien verstande dat *“hieruit geen verplichting kan worden afgeleid om een vreemdeling in strijd met de vigerende verblijfsreglementering op het grondgebied toe te laten”*. De Raad kan evenwel enkel vaststellen dat in de bestreden beslissing iets anders staat te lezen, met name dat uit het recht op een privé- en familielevens geen algemene verplichting kan worden afgeleid *“om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten”*. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat dit in casu en prima facie volledig naast de kwestie is, gezien de elementen eigen aan het dossier. Verweerder kan aan dit motief in de nota geen andere wending geven.

Anders dan verweerder in de nota stelt, volgt de Raad niet dat de kritiek manifest grondslag zou missen dat geen rekening is gehouden met de concrete elementen eigen aan verzoekers privélevens, nu prima facie bijzonder uitgebreide sociale banden met België met een begin van bewijs aangetoond lijken te zijn en hierover inderdaad niets terug te vinden is in de bestreden beslissing.

Waar verweerder in de nota nog citeert uit een recent arrest van de Raad en dit arrest ook voegt bij de nota wijst de Raad er vooreerst op dat arresten in een continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben. Bovendien blijkt dat de feiten die aan de basis lagen van dat geschil, ook al vertoonden deze bepaalde gelijkenissen, toch op pertinente punten duidelijk anders waren dan in casu. Ook de bestreden beslissing vertoonde in die zaak een minimum aan concrete invulling van het proportionaliteitsonderzoek. Verder blijkt dat in die zaak ook werd gewezen door de verzoekende partij op haar hoofdbelangen in België, doch dat de Raad moest vaststellen dat het appartement in Molenbeek en de familieleden in België niet werden gestaafd. Verder stipte de Raad eveneens in die zaak aan dat het argument van verzoeker dat hij als gehandicapt werd erkend en invaliditeitsuitkeringen ontvangt wederom niet werd gestaafd met een begin van bewijs. In casu heeft verzoeker evenwel zijn beschermingswaardig privéleven in België gestaafd met een begin van bewijs.

Het betoog van verweerder doet prima facie geen afbreuk aan het voorgaande.

Het derde onderdeel van het middel is ernstig. Er is dus voldaan aan de tweede voorwaarde.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofd van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker in het kader van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel op het bepaalde in artikel 8 van het EVRM. Verzoeker stipt aan dat de bestreden beslissing hem zijn fundamentele rechten ontnemt op een gezins- en privéleven en wijst opnieuw op zijn bijzonder lang legaal verblijf in België, op zijn eigen woning en restaurant in Z. en zijn kinderen en kleinkinderen in België waarvan hij stelt dat ze de Belgische nationaliteit hebben. Verzoeker herhaalt bovendien de redenen die hem verhinderden, onafhankelijk van zijn wil, om wel tijdig terug naar België te komen.

Gelet op het feit dat de Raad supra een ernstig middel op artikel 8 van het EVRM heeft weerhouden, moet ook aangenomen worden dat aan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan gezien het bepaalde in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Volgens het Grondwettelijk Hof dient de verwijzing naar artikel 15, tweede lid van het EVRM in de voormelde bepaling exemplatief en niet limitatief gelezen te worden (GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B 9.2 en naar analogie B.15.2).

In de nota met opmerkingen betwist verweerder het moeilijk te herstellen ernstig nadeel door wederom zelf over te gaan tot een concrete belangenafweging of een concreet proportionaliteitsonderzoek. De Raad heeft supra reeds gesteld dat dit niet kan aangenomen worden nu het aan de gemachtigd toekwam vooraleer hij een teruggedrijvingsbeslissing nam op zorgvuldige wijze rekening te houden met de *“in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen”*.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

2.5. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat is voldaan aan de drie voorwaarden om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggedrijving.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing houdende bevel tot teruggrijping van 19 juli 2021 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

A. MAES